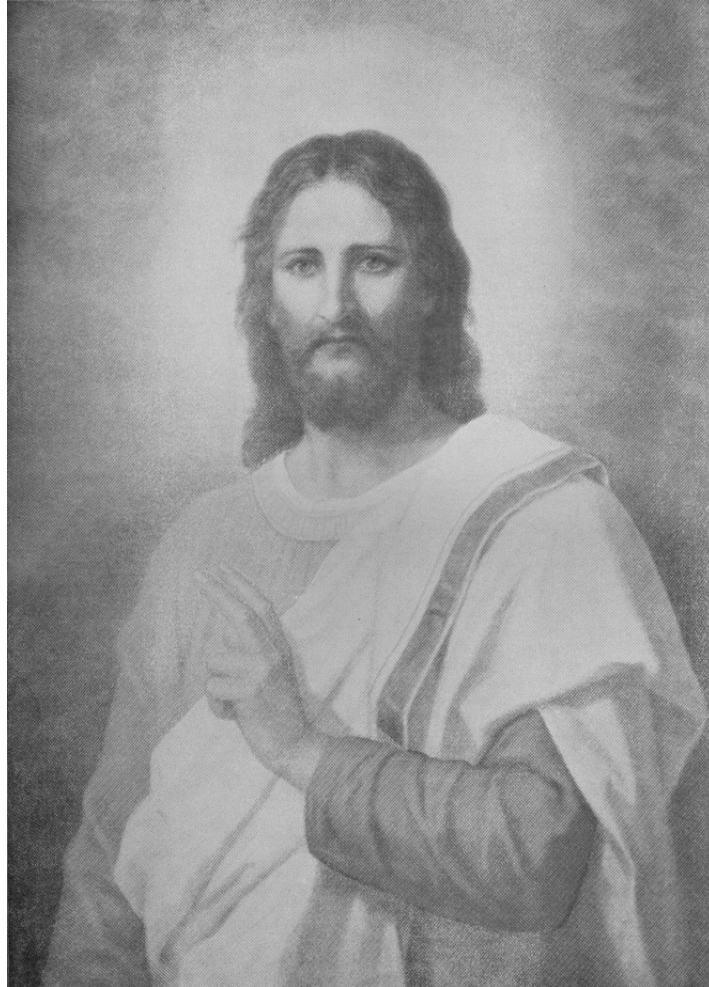

Dokumentet är från sajtsidan Religion: <http://www.leidenhed.se/religion.html>
som ingår i min sajt: <http://www.leidenhed.se>

Nya Testamentet

1800-talets Jesus

Nya Testamentet består av fyra evangelier, Apostlagärningarna och diverse brev från Paulus och andra.

Matteusevangeliet

Ett par fel i Bibeln

Jag inleder med att visa en uppenbar orimlighet i Bibeln/NT och adderar till det ett exempel på, hur en bortförklaring kan se ut. Detta som ett argument mot de bokstavstroga.

På första sidan i Matteusevangeliet redovisas Jesus släkträd från Abraham i 42 generationer till Josef, Marias man. Men Maria var havande med Jesus,

redan innan hon och Josef började leva tillsammans. Första kapitlet berättar avslutningsvis, att Josef inte försökte göra Maria med barn förrän efter Jesus födelse. Jesus var utomäktenskaplig och hans kända släkttavla på fädernet är mycket kortare: Hans far var en helig ande.

Jehovas vittnen är i allmänhet bokstavstroga och har förklaringar på allt, så även här. De förklarar släktskapet med, att släkträdets gäller *Maria*. Men om det var så, varför redovisar Bibeln då inte hennes släktskap utan i stället irrelevanta Josefs dito? Det låter som klassiska ”Om kartan och verkligheten inte stämmer överens, omforma då verkligheten till att se ut som kartan”.

I kapitlet ”Tveksamma slutsatser” under fliken ”Sant & sånt” på min sajt, ingår avsnittet ”Slakten – halveringens förbannelse”. Enligt Bibeln är det 42 generationer från Abraham till Josef och då blir det resterande släktskapet Abraham – Jesus (43 generationer) enligt hänvisningen endast 1 på 2^{43} , som uträknat och avrundat blir cirka 0,000 000 000 000 1 (1 tiobiljondel). Det är rent löjligt att tala om släktskap mellan Abraham och Jesus, när det är så extremt uttunnat.

Ett annat fel: En stjärna visade vägen till den nyfödde Jesus för diverse personer och markerade platsen genom att stanna ovanför den. Men det är fysiskt omöjligt för en stjärna att göra så.

När Herodes misslyckades med att spåra Jesus, lät han döda alla gossar i åldrarna två år eller yngre i Betlehem. Jesus med familj hade redan flytt därifrån på tips av Gud. Gud lät alltså en massa oskyldiga barn dö. Honom känner jag igen från tidigare! Om jag bläddrar fram till kapitel 18, hittar jag, att Jesus sa följande om barn: ”*Så är det också er himmelske faders vilja att ingen av dessa små skall gå förlorad.*” Hur går detta ihop? Jesus tycktes inte ha det faktiska läget klart för sig.

Jesus verkade i den gammaltestamentliga andan. Läs exempelvis ”Verop över galileiska städer” i kapitel 11. Där drogs alla innevånare över en kam och hotades med dödsriket och andra otrevligheter, för att Jesus inte fått tillräcklig respons från dem.

I kapitlet efter sa han, att hädelse mot Gud aldrig någonsin skulle förlåtas. Det var med andra ord skillnad på synd och synd. Vidare kom han med den klassiska, logiska blundern: ”*Den som inte är med mig är mot mig*”. Utsagan innebär bland annat, att alla som inte ens känner till Jesus är mot honom. En indian långt inne i Amazonas urskogar är emot Jesus, eftersom han inte är med honom! Liknande logiska grodor förekommer lite här och var i Bibeln.

I kapitel 19 säger Jesus: ”... när Människosonen sätter sig på härlighetens tron, skall också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar.”

Döma – känns det igen? Och fick Judas Iskariot, som onekligen var en av de tolv, en egen tron? Och gällde det bara israeliterna? Jag trodde, att det var Gud själv, som (på den yttersta dagen) skulle sitta på en tron och helt på egen hand döma och sortera alla människor genom tiderna till himlen eller till annan plats.

I kapitel 26 säger Jesus med hänsyftning på Judas: *"Människosonen blir förrådd! Det hade varit bäst för den människan om hon aldrig hade blivit född."*

Judas gör det som är nödvändigt, för att spådomen ska gå i uppfyllelse. Utan Judas insats hade Jesus mission gått i kras. Korsfästelsen är ju förutsättningen för syndernas förlåtelse. I stället för en antydd grym bestraffning borde Judas ha fått förtjänstmedalj för sin otroligt viktiga insats. Jesus själv ville ju ha korsfästelsen! I annat fall hade han enkelt kunna stoppa Judas, en av sina nära följeslagare, från att ådra sig evig fördömmelse. Så kärlekslöst. Petrus, å andra sidan, förnekade Jesus flera gånger, men det var tydligen helt ok.

Kapitel 21 berättar, att Jesus straffade ett fikonträd, för att det inte bar frukt, när han var hungrig. (*"Aldrig någonsin skall du bära frukt". Och med en gång vissnade trädet.*) Tänk, att straffa ett träd! Det låter synnerligen omoget, om lustigheten ursäktas.

I kapitel 24 skisserar Jesus upp kommande fasor och lidanden för människorna. Han poängterade, att kvinnor som väntar barn eller ammar tyvärr kommer att få det extra helvetiskt i framtiden, på grund av att de inte kan fly undan lika snabbt som andra. *"Ty det skall bli ett lidande vars like inte har funnits från världens början till denna dag"*.

Är detta måne en del av det så kallade kärleksbudskapet? I samma kapitel berättar han om, att falska profeter skulle komma att uppträda med stora tecken och under. Det verkar vara vardagsmat med sådana stordåd, vilket ju förringar Jesus egna underverk. Fast redan Elisha i Gamla Testamentet kunde göra de allra mest fantastiska under, uppväcka döda och sånt. Om falska profeter kan göra under, hur kan vi då vara säkra på, att Jesus inte är en av dem?

Kapitel 25 avslutas med *"Dessa skall gå bort till evigt straff men de rättfärdiga till evigt liv"*. Jag ser här ännu en skärpning från tidigare. I Gamla Testamentet levde människorna bättre eller sämre beroende på, hur Gud råkade behandla dem. Sedan dog de. Punkt slut. Jesus trappar upp med, att man först ska leva ett svårt liv för att behaga honom och Gud. Därefter, om man lyckas, vilket de flesta inte gör, kommer man till himlen för evigt. Alla andra hamnar i helvetet, också det för evigt. Nog kan man säga, att Guds son vidareutvecklar sin grymme fars behandling av människan, Guds avbild. Den himmelske fadern borde vara stolt över sin jordiske son.

Liksom med tidigare profeter, drömtydare, spåmän och liknande, bör man nog vara väldigt försiktig med att tro på allt som sägs. Flertalet under och predikningar skrivs inte ned, när de inträffar, utan långt senare. Det finns med andra ord plats för både friseringar, minnesfel, önsketänkande och förvanskning.

Gud själv håller sig märkligt tyst i bakgrunden, där han kanske beundrar sonens upptrappning av morot och piska – evigt liv i himlen, helvetet, skärselden – allt listigt dolt bakom ett kärleksbudskap. Om Gud hade önskat, hade han givetvis fixat till allt, så som han själv ville ha det utan att behöva gå vägen via ytterligare fasor inklusive sin sons hemska avrättning. Visst verkar det vara samma grymma

gud, som vi mötte i Gamla Testamentet.

Markusevangeliet

Johannes döparen förkunnar syndernas förlåtelse genom omvändelse och dop. Om det är så, varför måste då Jesus dö för våra synder?

För att rena en man från onda andar, lät Jesus dessa andar hoppa över till en svinjord. Alla djuren rusade ned i vattnet och drunknade. Jesus tog, med andra ord, livet av tvåusen oskyldiga djur. Och så finns det onda andar! Har Gud skapat dem också, eller har de uppstått utanför hans kontroll?

Lukasevangeliet

När jag läser detta evangelium, tänker jag på, att även om likheterna med de två föregående evangelierna är många, så finns där också tydliga olikheter. Varför noterar bara Matteusevangeliet, att Jesusfamiljen flydde till Egypten och att en massa små barn mördades i det sammanhanget? Var det kanske bara ett påhitt? För om det var sant, är det allvarligt nog att tas upp av de andra också.

Jag funderar på Jesus ord om att älska sina fiender och att inte döma någon. Men Jesus själv lever då rakt inte upp till sina ord. ”Alla som gör si eller så kommer inte in i himlen”. I princip döms alla som inte faller Jesus i smaken, till exempel: ”*Den som ser sig om när han har satt sin hand till plögen, han passar inte för Guds rike*”.

Eller: ”*Den som avvisar mig, han avvisar honom som har sänt mig*”.

Eller: ”*Om ni inte omvänder er skall ni alla mista livet*”.

I det följande Johannesevangeliet läser jag i samma anda: ”... *men den som inte tror (på mig Jesus) är redan dömd.*”

Johannesevangeliet

Här står det: ”*Ingen har någonsin sett Gud. Den ende sonen, själv gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss.*”

Ingen har någonsin sett Gud?

I Första Moseboken, kapitel 3, befinner sig Gud i Edens lustgård och läxar upp Adam och Eva. I kapitel 18 står Abraham inför Herren och ber för Sodom. Detta är bara två av flera exempel på att Gud har blivit sedd. Kan Första Moseboken vara okänd för den, som skrev Johannesevangeliet?

Den ende sonen, själv gud...

Det första av de tio budorden lyder: ”Du skall inga andra gudar hava jämte mig”. Nu har vi två, Gud och Jesus! Plus eventuellt en tredje – den helige ande som

tittar fram emellanåt och bland annat gör Maria med barn.

Johannesevangeliet avviker på flera punkter från de tre andra. Dessa säger, för att ta ett av fallen, att det är Simon från Kyrene som bär korset till Golgata. I Johannesevangeliet är det Jesus själv som gör det. Vem har rätt i denna viktiga observation?

De fyra evangelierna, sammanfattning

De fyra evangelierna berättar om Jesus, men inte alltid samstämmigt. Gud är knappt med alls, fast han omnämns ofta. Belöningarna när man gör rätt och straffen när man gör fel har båda blivit större i jämförelse med Gamla Testamentet. Men grundprincipen är densamma – tillfredsställ Guds eller Jesus vilja och önskemål, så har du en liten, men dock, chans att bli belönad. Men troligast är, att det går förskräckligt illa för dig.

Jag kan fortfarande inte få in i huvudet, att en allsmäktig Gud krånglar till saker så till den milda grad, att merparten av hans avbilder, jordens befolkning, inte klarar inträdesprovet till himlen. Är han så missnöjd med sin skapelse?

Apostlagärningarna

Detta dokument, som lär ha samma författare som Lukasevangeliet, berättade om Judas: *"Med lönen för sin ogärning köpte han sig en bit jord. Men där föll han framstupa, och buken sprack så att alla inälvorna rann ut. Det blev känt för alla i Jerusalem, och sedan kallades platsen på deras språk för Akeldamak, det vill säga Blodsåkern."*

Trots att händelsen alltså påstods vara välbekant, stämmer den illa med vad Matteus förmäde. Han menade, att Judas ångrade sig, när Jesus blivit dömd, lämnade tillbaka silverpengarna till översteprästererna samt gick och hängde sig. Översteprästererna köpte sedan en bit mark för pengarna och gjorde den till begravningsplats för främlingar. Därför kallas den för Blodsåkern. Markus- och Johannesevangelierna tar inte ens upp händelsen med markstycket.

Tänk att Matteus och Lukas kom ihåg så radikalt olika och Markus och Johannes inte alls. Ändå var de djupt intresserade av samma ämne. Jag påminner också om de olika uppfattningarna om, vem som bar korset, Jesus eller Simon från Kyrene. Sådant sänker tyvärr trovärdigheten. Relateras sanningar, eller presenteras dåligt samstämda skrönor för oss?

I kapitel 5 berättas det om en man och hans hustru. De sålde mark och skänkte det mesta av pengarna till apostlarna. Petrus blev arg, för att de inte gav bort absolut allt och tog med Guds hjälp livet av dem båda. Sjätte budet, *du skall icke döda*, är en riktig lättviktare. Petrus, en av de mest framträdande lärjungarna, hade inte fattat kärleksbudskapet från Jesus. Girighet går före kärlek och tacksamhet. Gud höll med.

Kapitel 6 innehåller ett avsnitt, där det judiska rådet tog hjälp av falska vittnen. Detta trots det åttonde budordet - *Du skall inte vittna falskt mot din nästa*. Men Gud ingrep som vanligt inte mot budordbrytare.

I kapitel 7 stenas Stefanos, en hängiven dyrkare av Gud. I kapitel 12 halshuggs en annan i församlingen. Så lönar Gud sina beundrare och tillbedjare.

Stefanos stening

Både Petrus och Paulus uppväckte döda. Allt fler personer fixade sådant.

Paulus brev och andras brev

Jag citerar Paulus: ”... *Bryr du dig inte om Guds oändliga godhet, fördragsamhet och tålmod?...*”

Var i Bibeln är Gud ”oändligt god, fördragsam och tålmodig”? När ändrade Gud den allsmäktige sin grundläggande personlighet, den som han visade redan i Edens lustgård? Jag har inte hittat någon sådan beskrivning i Bibeln. Jag finner tvärtom, att Gud är fortsatt förskräcklig, när han till och med i sin allsmäktighet offerar sin egen son under svåra plågor.

Jag uppfattar Paulus olika brev som just brev. Hans tolkningar av diverse bibeldokument och av personen Jesus får stå för honom. Jag föredrar att dra mina egna slutsatser av materialet framför att bara tro på en tvåtusen år gammal agitator och predikant. Jag ser framför mig amerikanska väckelsepredikanter och sektledare. Hur tolkas de om tvåtusen år? Min kommentar i föregående stycke visar, hur långt vi står från varandra, Paulus och jag.

När det gäller andras (än Paulus) brev, så ställer jag mig till dem på samma sätt som till Paulus skrifter. Jag föredrar alltså att själv göra uttolkningar och

bedömningar. Brevskrivarna gömmer sig bakom två årtusenden, en effektiv spärr för källkritik.

Bibeln klar

Jag vägrar fortfarande att acceptera, att en gud som lyckades med att skapa vårt komplexa, fantastiska universum samtidigt misslyckades så ofta med (relativt sett) struntsaker. Redan Adam, den första människan, åkte med huvudet före ut ur Edens lustgård. Trots Guds otaliga, krångliga bevis på sin överhöghet, trodde människorna inte på honom. Han spolade då bort dem med syndafloden, varefter de nya människorna i princip var oförändrade. Gud krånglade till saker i det oändliga i stället för att bara göra rätt från början.

Faktiskt kan man säga samma om de gudaväsen Gud skapat (Guds söner, änglarna). Inte ens där lyckades han helt, eftersom åtminstone en av dem inte passade in bland ja-sägarna – Satan med andra ord.

Dessutom är det nedlåtande mot kvinnorna, att alla gudaväsen var av manstyp.

Det mest centrala i den kristna tron är det offer Jesus står för på korset. Det är i precis samma anda som i Gamla Testamentet – en Gud som måste blidkas genom dödsoffer, gärna plågsamt. Är det en kärleksgud? Nej, nej, nej!

Nya Testamentet polariserar godhet och ondska. Helvete och evig skärseld införs. Jesus kärleksbudskap säger ”vänd andra kinden till, löna ont med gott, förlåt dem”. På korset hängde en rövare som gjort människor illa, rånat och mördat. Han blev inbjuden till himlen av Jesus. Petrus förnekade tre gånger, att han kände Jesus. Det gjorde ingenting, för så var förutsagt. Han blev automatiskt förlåten. Judas Iskarios som hade följt Jesus som lärjunge gjorde ett enda fel. Han pekade ut Jesus med en kyss. Han tvingades till det, för att en viss profetia skulle gå i uppfyllelse. Han dödade ingen. Blev han förlåten för kyssen? Nej inte alls. Det blev evig fördömelse för hans del. Så känd som Jesus var, skulle massor av människor kunde ordna identifieringen, så varför utsätta en lärjunge för detta?

Jesus framstår inte alls som god utan lika hotfull som Gud. Han var det bara på ett slugare sätt.